

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 397

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 mai 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 169 din 20 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1 ¹) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2–4
Decizia nr. 202 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 140 ³ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968	5–6
Decizia nr. 211 din 15 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (4) din Codul de procedură civilă	7–8
Decizia nr. 218 din 15 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b ²) și art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968	9–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
100. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea unei licențe de dare în administrare pentru explorare	12
ACTE ALE COLEGIULUI FARMACIȘTILOR DIN ROMÂNIA	
2. — Decizie pentru modificarea art. 15 din Decizia Consiliului național al Colegiului Farmaciștilor din România nr. 1/2011 privind aprobarea procedurilor de evaluare a farmaciilor cu privire la respectarea Regulilor de bună practică farmaceutică	12
ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL	
Proces-verbal privind rezultatele finale ale alegerilor parțiale pentru Camera Deputaților — 25 mai 2014.....	13–14
Proces-verbal privind rezultatele finale ale alegerilor parțiale pentru Senat — 25 mai 2014	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 169**

din 20 martie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Organismul intermediar pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea Resurselor Umane” Regiunea Sud-Vest Oltenia din Craiova în Dosarul nr. 8.824/63/2013 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 687D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, consilier juridic Silviu Alexandru Simion Lăzărescu, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celeilalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției.

Acesta, reiterând argumentele prezentate pe larg în cuprinsul motivării scrise a excepției, susține, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 10 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care cererile privind actele administrative emise de organismele intermediare regionale care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, indiferent de valoare, nu se soluționează în fond tot de către secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, așa cum textul prevede competența materială de soluționare pentru același tip de cereri privind actele administrative emise de autoritățile publice centrale. În susținerea acestei teze, se arată că statutul unei astfel de entități — organism intermediar regional — este stabilit prin acte juridice ale Uniunii Europene [și anume Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006], fiind astfel clar delimitat de cel al unei autorități publice locale. În plus, aceste entități își exercită atribuțiile legale în urma delegării anumitor competențe și funcții din partea unei autorități publice centrale de specialitate — în speță, Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice —, astfel că actele sale, emise în numele și pe seama mandantului, nu pot beneficia de un alt tratament juridic în privința competenței materiale de judecată, tratament aplicabil în egală măsură tuturor acestor mandatari. În

caz contrar, pe lângă încălcarea prevederilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, referitoare la obligația autorităților statului de a aplica cu prioritate reglementările obligatorii ale Uniunii Europene în cazul în care legea internă este mai puțin favorabilă, este înfrânt și principiul nediscriminării, prevăzut de art. 16 din Constituție.

În final, arată că Înalta de Curte de Casație și Justiție a asimilat statutul unui organism intermediar regional cu cel propriu unei autorități publice locale, fără a ține seama de prevederile obligatorii ale Regulamentului (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006, și se impune, în consecință, pronunțarea de către Curtea Constituțională a unei decizii de interpretare a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004, în sensul celor mai sus precizate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, arătând că autorul acesteia solicită, în realitate, stabilirea prin decizia Curții Constituționale a modului de interpretare și aplicare a textului legal criticat, într-o manieră care să înlăture pretinsa sa stare de neconstituționalitate. Or, o atare competență nu aparține Curții Constituționale, ci Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în urma promovării unui recurs în interesul legii, poate pronunța o decizie în sensul interpretării și aplicării unitare a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.824/63/2013, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1¹) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Organismul intermediar pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea Resurselor Umane” Regiunea Sud-Vest Oltenia din Craiova într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anulare a unui act administrativ. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în contextul invocării excepției lipsei de competență materială a tribunalului, în ipoteza în care aceasta ar fi respinsă pe considerentul că dispozițiile art. 10 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004 se aplică *stricto sensu* doar în privința actelor administrative emise de autoritățile publice centrale, nu și celor emise de organismele intermediare regionale în executarea unui mandat administrativ cu reprezentare încheiat cu o autoritate publică centrală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea sa susține că stricta aplicare a dispozițiilor art. 10 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004 doar pentru o autoritate publică centrală, nu și pentru toate entitățile juridice cărora aceeași autoritate le-a delegat competențe și funcții, creează „o situație de inegalitate

și discriminare în executarea mandatului administrativ încheiat între Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice, în calitate de mandatar, și Organismul intermediar regional pentru Programul operațional sectorial «Dezvoltarea Resurselor Umane» Regiunea Sud-Vest Oltenia, în calitate de mandant». De asemenea, se arată că textul legal criticat creează un dezechilibru juridic și între mandatarii Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice ce au calitatea de **directții** ale autorității publice centrale (și anume organismul intermediar Agenția Națională de Ocupare a Forței de Muncă, direcție în cadrul Agenției Naționale de Ocupare Forței de Muncă, și organismul intermediar — Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, direcție în cadrul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului), **pe de o parte**, și structuri aflate în **subordinea** aceluiași autorități publice centrale (cele 8 organisme intermediare regionale, instituții publice în subordinea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice și Organismul intermediar — Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic, instituție publică în subordinea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului), **pe de altă parte**.

Ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție, autorul acesteia a transmis la dosarul Curții „note scrise” prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 10 alin. (11) din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care acestea nu se referă și la actele administrative emise de autoritățile publice centrale prin organisme intermediare, în baza delegării de funcții.

În susținerea acestei afirmații, autorul excepției invocă, în raport cu art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, prevederile art. 2 pct. 6 din Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a prevederilor generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1999, cu modificările și completările ulterioare, text care „prevede neechivoc” că organismul intermediar acționează față de beneficiarii care implementează proiecte cofinanțate din fonduri ale Uniunii Europene sub supravegherea și pentru autoritatea de management, adică autoritatea publică centrală. Art. 4 alin. (1) din același Regulament prevede că, chiar și în ipoteza delegării, responsabilitatea financiară incumbă autorității centrale. Rezultă, din interpretarea juridică sistematică a acestor norme de drept al Uniunii Europene, că, în realizarea operațiunii juridice de emitere a actelor administrative care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, organismele intermediare acționează *nomine alieno*, adică în numele autorității publice centrale, acționând ca un mandatar pentru mandantul-autoritate publică centrală, în executarea unui mandat administrativ cu reprezentare, astfel cum acesta este juridic definit de art. 1269, 2009, 2011 teza întâi și art. 2012 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicat, cu modificările ulterioare, coroborate cu art. 2 lit. k) din Legea-cadru nr. 195/2006 a descentralizării, referitoare la definiția „delegării”.

În concluzie, se susține că toate actele administrative care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, inclusiv cele emise de către autoritățile de management publice centrale prin organismele intermediare „necentrale”, au aceeași importanță juridică majoră de acte juridice emise în virtutea competențelor juridice partajate în temeiul art. 4 alin. (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene — varianta consolidată, coroborat cu Protocolul nr. 25

la Tratatul privind Uniunea Europeană și Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de către autorități publice ale statului român, pentru punerea în aplicare a dreptului Uniunii Europene, pe teritoriul României, această importanță juridică justificând stabilirea competenței materiale la nivel de curte de apel, de judecată în primă instanță a litigiilor având ca obiect astfel de acte administrative.

Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 10 alin. (11) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale.

Acestea conțin norme de procedură care stabilesc competența instanțelor judecătorești și asupra cărora legiuitorul are, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competență exclusivă de reglementare. Totodată, textul legal criticat se aplică în mod egal, fără discriminări pe criterii arbitrare, tuturor părților implicate într-un litigiu privind actele administrative emise de autoritățile centrale având ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, indiferent de valoare.

În plus, se remarcă, în considerarea Deciziei nr. 35 din 2 aprilie 1996 a Curții Constituționale, faptul că beneficiarii principiului egalității în fața legii sunt, de regulă, persoanele fizice, acesta fiind aplicabil și persoanelor juridice în măsura în care prin intermediul acestora cetățenii își exercită un drept constituțional, aspect ce nu rezultă, însă, din critica autorului excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 alin. (11) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, text introdus prin art. 54 pct. 3 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Normele legale criticate au următorul conținut: „(1) Toate cererile privind actele administrative emise de autoritățile publice centrale care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, indiferent de valoare, se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Autorul excepției susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 10 alin. (11) din Legea nr. 554/2004 din perspectiva principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție. Consideră că ar fi contrar acestui principiu fundamental ca cererile privind actele administrative emise de organismele intermediare regionale, care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, indiferent de valoare, să nu fie soluționate, ca urmare a interpretării restrictive a textului legal criticat, tot de către secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, așa cum este prevăzută competența materială de soluționare pentru astfel de acte administrative emise de autoritățile publice centrale.

Analizând natura criticilor de neconstituționalitate formulate, Curtea observă că, în realitate, autorul excepției dorește pronunțarea unei decizii prin care Curtea Constituțională să stabilească înțelesul prevederilor art. 10 alin. (11) din Legea nr. 554/2004, în sensul de a tranșa dacă actele administrative emise de **organismele intermediare regionale**, care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene, indiferent de valoare, se soluționează aplicând aceeași regulă de competență materială de judecată valabilă pentru actele administrative de aceeași natură emise de **autoritățile publice centrale**, adică de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel. Pentru a demonstra teza potrivit căreia organismele intermediare emit acte administrative în executarea unui mandat cu reprezentare din partea autorității publice centrale, acestea având, prin urmare, același regim juridic, autorul excepției invocă, prin intermediul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, dispozițiile art. 2 pct. 6 și art. 4 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1999, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 210 din 31 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, autorul excepției vizează, în realitate, modul în care instanța de judecată ar putea interpreta sensul dispozițiilor art. 10 alin. (11) din Legea nr. 554/2004 și utilizează, ca modalitate procedurală de exercitare a dreptului la apărare,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (11) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Organismul intermediar pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea Resurselor Umane” Regiunea Sud-Vest Oltenia din Craiova în Dosarul nr. 8.824/63/2013 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

excepția de neconstituționalitate, cât și excepția lipsei competenței materiale de judecată. Din această perspectivă, invocarea normelor de drept al Uniunii Europene nu are însă relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate, fiind incidente în contextul soluționării excepției de necompetență materială.

În jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 128 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013, Curtea a stabilit în mod constant că nu are competența ca, în cadrul controlului de constituționalitate, să efectueze operațiunea de interpretare și de aplicare concretă de către instanțele/autoritățile publice competente, aceasta fiind atribuția exclusivă a instanțelor judecătorești. În cazul de față, instanța de judecată urmează a stabili sensul sintagmei „autorități publice centrale” în contextul normei juridice criticate și al litigiului dedus soluționării, utilizând, pentru aceasta, legislația incidentă în vigoare. Totodată, în cazul constatării unei practici neunitare a instanțelor judecătorești sub acest aspect, Codul de procedură civilă prevede posibilitatea promovării recursului în interesul legii prin care Înalta Curte de Casație și Justiție să stabilească modalitatea obligatorie pentru instanțe de interpretare și aplicare a respectivei norme juridice.

În plus, dispozițiile legale criticate conțin norme de procedură, în sensul că legiuitorul organic, în acord cu art. 126 alin. (2) din Constituție, a stabilit competența materială de judecată a unor acțiuni în justiție, astfel că nu se poate constata niciunul dintre pretinsele vicii de constituționalitate prezentate în motivarea excepției.

În ce privește prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, Curtea constată că acestea au fost invocate prin notele suplimentare depuse ulterior sesizării sale, motiv pentru care criticile de neconstituționalitate nu pot fi primite. În acest sens, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, că invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței de judecată, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)—(4) din Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 202

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 140³ alin. 1
din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Gheorghe-Augustus Irimia și Gheorghe Asmarandei în Dosarul nr. 5.420/103/2013 al Tribunalului Neamț — Secția penală și care formează obiectul Dosarului nr. 852D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 156 din 27 februarie 2007 și nr. 1.708 din 17 decembrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.420/103/2013, **Tribunalul Neamț — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968.**

5. Excepția a fost ridicată de Gheorghe-Augustus Irimia și Gheorghe Asmarandei într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva ordonanței procurorului privind măsurile preventive.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece nu permit părții formularea unei căi de atac împotriva încheierii prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive. Astfel, partea se situează pe poziție procesuală inegală față de procuror, care are posibilitatea exercitării căii de atac.

7. **Tribunalul Neamț — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva încheierii privind măsurile preventive pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale. În acest sens, invocă Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XII din 21 noiembrie 2005 privind recursul în interesul legii cu privire la căile de atac împotriva încheierilor pronunțate în cursul urmăririi penale, în primă instanță și în apel, referitoare la revocarea, înlocuirea sau

încetarea arestării preventive, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 8 februarie 2006.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, deciziile nr. 1.261 din 12 octombrie 2010, nr. 1.505 din 18 noiembrie 2010 și nr. 1.342 din 13 octombrie 2011. Faptul că încheierea prin care se respinge, în timpul urmăririi penale, cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu este supusă niciunei căi de atac, se explică prin necesitatea de a evita o prelungire excesivă a procesului. Pe de altă parte, această încheiere poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei. În același timp, nici procurorul, nici inculpatul nu pot exercita calea de atac a recursului, asigurându-se, în acest mod, egalitatea armelor părților în proces. În plus, potrivit art. 126 și art. 129 din Constituție, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac și condițiile în care aceste căi pot fi exercitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „*Împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.*”

13. Curtea observă că prevederile de lege criticate nu mai sunt în vigoare, acestea fiind abrogate potrivit art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții

procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, lege care a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014.

14. Distinct de acestea, Curtea reține că, în prezent, calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale este reglementată prin art. 204 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, potrivit art. 204 alin. (1) din Legea nr. 135/2010, *„Împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare”*. Curtea constată că noua reglementare consacră o soluție legislativă distinctă de cea criticată pentru neconstituționalitate.

15. În aceste condiții, Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

16. De asemenea, Curtea observă că art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 stabilește că *„actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.”*

17. Având în vedere că, în cauza dedusă judecătii, și-au produs efectele prevederile art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, aceste norme de lege urmează a fi supuse controlului de constituționalitate.

18. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat în raport de aceleași dispoziții din

Constituție cu cele invocate în prezenta cauză și din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 515 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 18 mai 2010, Decizia nr. 1.261 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Decizia nr. 1.505 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 11 ianuarie 2011, Decizia nr. 1.342 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, și Decizia nr. 25 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 19 februarie 2014).

20. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora, potrivit dispozițiilor art. 126 și ale art. 129 din Constituție. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac și condițiile în care pot fi folosite aceste căi. În ceea ce privește încheierile, ca specie de hotărâri judecătorești pronunțate în cursul procesului, dar prin care nu se soluționează fondul cauzei, acestea nu pot fi atacate, de regulă, decât odată cu hotărârile judecătorești care soluționează fondul cauzei. Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei asigură desfășurarea procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigentă recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale. Sub acest aspect, prin posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, prin care se soluționează fondul cauzei, este asigurat accesul liber la justiție.

21. Așadar, faptul că încheierea prin care se respinge, în timpul urmăririi penale, cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu este supusă niciunei căi de atac se explică, pe de o parte, prin necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului, iar pe de altă parte, prin aceea că aceasta poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei. În aceste condiții, părții i se asigură garanții suficiente pentru ocrotirea accesului liber la justiție.

22. De asemenea, Curtea a reținut că nicio dispoziție a Legii fundamentale nu consacră expres dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză, oricând și de către oricine; dimpotrivă, art. 129 din Constituție stabilește că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile stabilite de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe-Augustus Irimia și Gheorghe Asmarandei în Dosarul nr. 5.420/103/2013 al Tribunalului Neamț — Secția penală și constată că prevederile art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 211

din 15 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (4)
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (4) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasilica Mărunțelu și Gheorghe I. Mărunțelu în Dosarul nr. 774/216/2013/a1 al Judecătoriei Curtea de Argeș și care constituie obiectul Dosarului nr. 602D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând că prin instituirea obligativității depunerii cererii reconvenționale se asigură echilibrul procesual al părților în litigiu și se circumscrie domeniului de reglementare a competenței instanțelor și a procedurii de judecată. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 474/2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 774/216/2013/a1, **Judecătoria Curtea de Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 209 alin. 4 din Codul de procedură civilă.**

5. Excepția a fost ridicată de Vasilica Mărunțelu și Gheorghe I. Mărunțelu într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia apreciază că „noul Cod de procedură civilă condiționează dreptul de a formula cererea reconvențională într-o cauză civilă de obligația de a o depune odată cu întâmpinarea, în caz contrar pronunțându-se decăderea. Astfel, se instituie un privilegiu pentru reclamant, iar pentru pârât legea impune ca pretențiile derivate din același raport juridic să fie depuse odată cu niște simple apărări și, prin urmare, procesul nu mai este echitabil deoarece pârâtul are doar opțiunea de a se adresa cu acțiune separată, iar reclamantul este favorizat în ceea ce privește cadrul procesual.”

7. **Judecătoria Curtea de Argeș** apreciază ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. În această materie nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un

climat de ordine, indispensabil în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel exercitarea abuzivă sau cu întârziere a drepturilor procesuale și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți, instanța fiind în măsură de a cunoaște, încă de la început, cadrul procesual.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 209 alin. 4 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, întrucât cererea reconvențională, ca mijloc procedural, prin care pârâtul formulează pretenții proprii față de reclamant, are caracter facultativ, în sensul că acesta are posibilitatea să aleagă între valorificarea pretențiilor proprii pe calea incidentală a cererii reconvenționale sau pe calea unei cereri principale care să declanșeze un alt proces. Lipsa de interes a pârâtului în valorificarea pretențiilor proprii nu este de natură să conducă la concluzia că prin decăderea din dreptul de a depune cerere reconvențională, ca urmare a nedepunerii acesteia în termenul prevăzut de lege, s-ar aduce atingere dispozițiilor referitoare la soluționarea procesului în mod echitabil. Totodată, se susține că eventuala disjungere a cererii reconvenționale, ca urmare a nedepunerii acesteia în termenul prevăzut de lege, nu poate fi considerată o încălcare a dreptului de acces la o instanță, câtă vreme, ca urmare a disjungerii, cererea reconvențională va fi soluționată de aceeași instanță de judecată.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 209 alin. (4) din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „*Cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel târziu la primul termen de judecată.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 119 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 prevedea că „*cererea reconvențională se depune odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare,*

cel mai târziu la prima zi de înfățișare”, iar dispozițiile legale criticate stabilesc că „cererea reconvențională se depune, sub sancțiunea decăderii, odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată”. Curtea constată că, față de reglementarea anterioară, alineatul (4) al art. 209 din Codul de procedură civilă instituie sancțiunea decăderii din dreptul de a mai formula cerere reconvențională dacă aceasta nu se depune odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată.

15. Curtea reține că cererea reconvențională este o cerere incidentală, prin care pot fi formulate pretenții derivând din același raport juridic sau strâns legate de aceasta, care trebuie să îndeplinească toate cerințele cererii de chemare în judecată. Formularea acesteia nu este obligatorie, pârâtul putându-și valorifica pretențiile sale printr-o acțiune separată. Nerespectarea termenului pentru depunerea cererii reconvenționale se sancționează cu decăderea din dreptul de a o mai formula. Decăderea afectează numai mijlocul procedural, nu și dreptul subiectiv.

16. Curtea constată că instituirea obligativității depunerii cererii reconvenționale odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel târziu la primul termen de judecată, asigură echilibrul procesual al părților în litigiu, reclamantul având posibilitatea de a cunoaște apărările pârâtului, precum și probele utilizate în susținerea lor, posibilitate de care pârâtul beneficiază prin luarea la cunoștință a acțiunii introductive a reclamantului. De asemenea, instanța de contencios constituțional reține că prin soluționarea cererii reconvenționale în cursul aceluiași proces, de către aceeași instanță, se realizează o mai bună administrare a justiției și se înlătură posibilitatea unor hotărâri contradictorii sau greu de conciliat.

17. Totodată, Curtea constată că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție. Stabilirea unui termen până la care poate fi depusă cererea reconvențională este o măsură necesară pentru a se asigura soluționarea proceselor într-un termen rezonabil. Eventuala disjungere a cererii reconvenționale, dacă numai cererea principală este în stare de a fi judecată, nu poate fi considerată o încălcare a dreptului de acces la instanță, câtă vreme, ca urmare a disjungerii, cererea reconvențională va fi soluționată de aceeași instanță de judecată.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasilica Mărunțelu și Gheorghe I. Mărunțelu în Dosarul nr. 774/216/2013/a1 al Judecătoriei Curtea de Argeș și constată că dispozițiile art. 209 alin. (4) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Curtea de Argeș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

18. Consacrând dreptul fundamental de acces liber la justiție, Constituția nu interzice stabilirea prin lege a anumitor condiții sau reguli de procedură în privința exercitării acestui drept, ci — dimpotrivă — statuează că „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. Așadar, nu se poate susține că normele procedurale criticate, sancționând lipsa de interes a pârâților în valorificarea pretențiilor proprii, contravin dispozițiilor privind dreptul la un proces echitabil. Obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

19. În ceea ce privește instituirea anumitor termene pentru exercitarea unui drept, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a statuat că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Așa fiind, Curtea constată că, departe de a constitui o negare a dreptului în sine, asemenea exigențe dau expresie ordinii de drept, absolutizarea exercițiului unui anume drept având consecință fie negarea, fie amputarea drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, cărora statul este ținut să le acorde ocrotire, în egală măsură, în deplină concordanță cu dispozițiile art. 53 din Constituție. Totodată, Curtea a reținut că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), astfel că, pentru situații deosebite, legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, astfel încât liberul acces la justiție să nu fie afectat. A se vedea în acest sens, Decizia nr. 61 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 11 martie 2004, și Decizia nr. 156 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 10 mai 2011.

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 218

din 15 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b²) și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b²) și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Marcel Savin în Dosarul nr. 673/32/2013 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 721D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 31 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 673/32/2013, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b²) și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968**. Excepția a fost ridicată de Marcel Savin cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții a procurorului de netrimitere în judecată.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b²) din Codul de procedură penală din 1968 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, ale art. 16 referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și ale art. 20, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării și ale art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 paragraful 1 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție. Astfel,

consideră că instanța, și anume curtea de apel, nu este independentă și imparțială în situația în care se pronunță asupra unei infracțiuni comise de un judecător din cadrul aceleiași curți de apel. Totodată, o plângere contra procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel va fi cercetată de către un inferior al acestuia, iar plângerea împotriva unei eventuale soluții de netrimitere în judecată va fi soluționată de însuși procurorul general. De asemenea, susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, care prevăd că nu sunt supuse niciunei căi de atac soluțiile pronunțate de judecător în procedura plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată, aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 paragraful 1 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție.

7. **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 460/2004, nr. 242/2011, nr. 753/2011, nr. 1.131/2011, nr. 1.181/2011, nr. 1.456/2011, nr. 1.626/2011, nr. 62/2012, nr. 179/2012, nr. 233/2012, nr. 245/2012, nr. 482/2012, nr. 589/2012, nr. 613/2012, nr. 711/2012, nr. 994/2012, nr. 1.019/2012, nr. 1.021/2012, nr. 1.025/2012, nr. 1.072/2012, nr. 82/2013, nr. 97/2013, nr. 126/2013, nr. 181/2013, nr. 244/2013, nr. 248/2013 și nr. 271/2013, precum și la Decizia nr. 909/2012.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b²) și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, act normativ abrogat la 1 februarie 2014 prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii

nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b²) și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 au fost introduse, respectiv modificate de art. XVIII pct. 8 și 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 28¹ pct. 1 lit. b²): „*Curtea de Apel: 1. judecă în primă instanță: [...] b²) infracțiunile săvârșite de magistrații asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătoria de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, precum și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe;*”;

— Art. 278¹ alin. 10: „*Hotărârea judecătorească pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, ale art. 16 referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării și ale art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 paragraful 1 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate, deși abrogate la momentul pronunțării Curții, sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât produc efecte juridice în cauză.

15. Dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b²) din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 909 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 11 ianuarie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b²) din Codul de procedură penală din 1968, reținând că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei, și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate prevedea, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, fără ca prin aceasta să se aducă atingere

prevederilor constituționale. Astfel, reglementarea competenței curților de apel de a soluționa în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii de la curțile de apel și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe nu este de natură să aducă atingere prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece situația deosebită a acestor categorii profesionale justifică un tratament juridic diferit. De altfel, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, ci și necesitatea lui. De asemenea, textul de lege criticat nu contravine liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. Instituirea unor reguli de competență după calitatea persoanei nu îngrădește dreptul persoanelor de a se adresa instanțelor judecătorești și de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor în primă instanță de către curțile de apel.

16. Cu același prilej, Curtea a mai reținut că, din punct de vedere terminologic, noțiunea de „*tribunal independent și imparțial*” are un caracter autonom, fiind dezvoltată în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, această noțiune trebuie privită în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Substanța garanției în discuție este dată de „*dreptul la un tribunal*” ca drept de acces la justiție sau la un judecător, adică la un organ de jurisdicție. După cum a decis instanța europeană de contencios al drepturilor omului, un „*tribunal*” se caracterizează, în sens material, prin rolul său jurisdicțional, acela de a tranșa, pe baza normelor legale aplicabile și după o procedură organizată, orice litigiu dat în competența sa. În același timp, el trebuie să îndeplinească un ansamblu de condiții, precum organizarea tribunalului prin lege, independența și durata mandatului membrilor săi, precum și imparțialitatea și existența altor garanții de procedură [a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată de Curtea de la Strasbourg în Cauza *Coeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 99]. Or, judecarea unui judecător de la nivelul curților de apel de către un complet constituit în cadrul aceleiași instanțe înlătură dubiile referitoare la imparțialitate câtă vreme acestea sunt organizate potrivit Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, și beneficiază, în acord cu art. 35 alin. (2) din aceeași lege, de complete specializate pentru cauze penale. Totodată, potrivit art. 53 alin. (1), „*Repartizarea cauzelor pe complete de judecată se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat*”, iar, în acord cu art. 124 alin. (3) din Constituție, „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”, obligațiile lor fiind cele stabilite prin Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. De aceea, ca o garanție în plus, pentru înlăturarea oricăror suspiciuni de parțialitate, legiuitorul român a prevăzut în titlul IV „*Răspunderea judecătorilor și procurorilor*” al Legii nr. 303/2004 cazurile și condițiile care atrag răspunderea judecătorilor și procurorilor, sens în care, în conformitate cu dispozițiile art. 52 din Constituție, orice persoană vătămată beneficiază de dreptul la repararea prejudiciilor cauzate prin erorile judiciare, în materie penală cazurile fiind stabilite de Codul de procedură penală [a se vedea art. 96 alin. (3) din Legea nr. 303/2004]. În ceea ce privește poziția părților vătămate ori a celor civile dintr-o cauză penală, este de observat că legiuitorul a instituit pentru acestea o seamă de garanții referitoare la modul de ascultare și la dreptul de a formula cereri ori de a depune memorii și de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală în condițiile

art. 75 și următoarele și ale art. 173 alin. 1 din Codul de procedură penală, după caz. În acest sens, ori de câte ori partea vătămată are cunoștința de împrejurări de natură a știrbi independența judecătorului competent, poate uza de prevederile art. 51 și 55 din Codul de procedură penală referitoare la recuzare ori strămutare. A porni de la premisa potrivit căreia completul de judecată care se supune numai legii nu poate judeca cu obiectivitate un alt coleg judecător din cadrul aceleiași instanțe echivalează cu negarea tuturor acestor prevederi mai sus enunțate și care, dimpotrivă, au menirea nu numai de a preveni, ci și de a garanta o judecată imparțială.

17. Referitor la dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968, și acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.019 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 10 ianuarie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că între dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora hotărârea pronunțată de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală este definitivă, și prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate nu poate fi reținută nicio contradicție. Stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac („Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege” [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004]. Dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces

public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmării penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimitere în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile. De asemenea, prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu au aplicabilitate în cauza de față, întrucât dreptul la un recurs efectiv nu se confundă cu dreptul la exercitarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești.

18. Tot prin Decizia nr. 1.019/2012 mai sus menționată, Curtea a statuat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, a art. 53 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat.

19. În același sens sunt și Decizia nr. 599 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 18 iulie 2011, Decizia nr. 571 din 29 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 25 iulie 2012, Decizia nr. 97 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013, și Decizia nr. 455 din 7 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 20 ianuarie 2014.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marcel Savin în Dosarul nr. 673/32/2013 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b²) și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN privind aprobarea unei licențe de dare în administrare pentru explorare

Având în vedere art. 13 și art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Licența de dare în administrare pentru explorare nr. 17.263/2014 privind explorarea resurselor de apă geotermală din perimetrul Balotești Nord, județul Ilfov, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și județul Ilfov, municipiul București, în calitate de administrator.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

București, 26 mai 2014.
Nr. 100.

ACTE ALE COLEGIULUI FARMACIȘTILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL FARMACIȘTILOR DIN ROMÂNIA

DECIZIE pentru modificarea art. 15 din Decizia Consiliului național al Colegiului Farmaciștilor din România nr. 1/2011 privind aprobarea procedurilor de evaluare a farmaciilor cu privire la respectarea Regulilor de bună practică farmaceutică

În temeiul art. 576 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 3 din Ordinul ministrului sănătății nr. 75/2010 pentru aprobarea Regulilor de bună practică farmaceutică,

Consiliul național al Colegiului Farmaciștilor din România d e c i d e:

Art. I. — Articolul 15 din Decizia Consiliului național al Colegiului Farmaciștilor din România nr. 1/2011 privind aprobarea procedurilor de evaluare a farmaciilor cu privire la respectarea Regulilor de bună practică farmaceutică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 10 martie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Taxa de evaluare a farmaciei se stabilește prin decizia consiliului colegiului teritorial la o valoare ce nu poate depăși suma de 200 de lei.

Taxa de evaluare a farmaciei se plătește în contul colegiului teritorial al colegiului farmaciștilor, iar dovada plății se anexează cererii de evaluare.

Pentru evaluările efectuate de către Colegiului Farmaciștilor din România taxa de evaluare se plătește anticipat și este de 600 de lei, iar dovada plății se anexează cererii.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Farmaciștilor din România,
Dumitru Lupuliasa

București, 29 aprilie 2014.
Nr. 2.

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

CD/BEC

BIROUL ELECTORAL CENTRAL

PROCES-VERBAL*

privind rezultatele finale ale alegerilor parțiale pentru
Camera Deputaților

25 mai 2014

1. Numărul alegătorilor înscriși în listele electorale – Total	3 3 1 2 2 5
1.1. Numărul alegătorilor potrivit copiilor de pe listele electorale permanente	3 2 8 1 0 6
1.2. Numărul alegătorilor potrivit listelor electorale suplimentare	2 7 2 1
1.3. Numărul alegătorilor care au solicitat să voteze cu ajutorul urnei speciale	3 9 8
2. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne – Total	1 0 2 0 2 1
2.1. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne, înscriși în copiile de pe listele electorale permanente	9 8 9 3 0
2.2. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne, înscriși în listele electorale suplimentare	2 7 0 7
2.3. Numărul alegătorilor care au votat cu ajutorul urnei speciale	3 8 4
3. Gradul de participare la vot – (%) pct. 3 = (pct. 2 : pct. 1) x 100	3 0 , 8 0
4. Numărul voturilor valabil exprimate – Total	9 6 8 9 1
5. Numărul voturilor nule – Total	4 8 9 2
6. Numărul voturilor albe – Total	2 2 8
7. Numărul mandatelor atribuite - Total	5
7.1. Numărul mandatelor atribuite partidelor politice, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice, alianțelor electorale, candidaților independenți	5

* Conform art. 49 alin. (2¹) și (2²) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, adaptate alegerilor parlamentare parțiale.

8. Lista candidaților care au primit mandat de deputat, grupați pe circumscripții electorale și colegii uninominale

Nr. crt.	Circumscripția electorală	Număr colegiu uninominal	Numele și prenumele candidatului ales	Denumirea partidelor politice, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice, alianțelor electorale sau mențiunea „Candidat independent”	Denumirea partidelor politice, în cazul alianțelor politice, alianțelor electorale	Număr de voturi valabil exprimate
A	B	C	D	E	F	G
1	18	9	Marin Laura	Alianța electorală PSD—UNPR—PC	Partidul Social Democrat	6763
2	22	3	Marica Petru-Sorin	Alianța electorală PSD—UNPR—PC	Partidul Social Democrat	10190
3	25	4	Gheorghe Daniel-Andrei	Partidul Național Liberal		12493
4	32	2	Silaghi Ovidiu-Ioan	Alianța electorală PSD—UNPR—PC	Partidul Social Democrat	8073
5	37	3	Bîrsășteanu Florică	Alianța electorală PSD—UNPR—PC	Partidul Social Democrat	4995

Președintele Biroului Electoral Central,
Ana Maria Pătru

Membrii Biroului Electoral Central,
Marian Muhuleț
Dan Vlaicu

S/BEC

BIROUL ELECTORAL CENTRAL**PROCES-VERBAL***
privind rezultatele finale ale alegerilor parțiale pentru
Senat**25 mai 2014**

1. Numărul alegătorilor înscriși în listele electorale – Total	4 2 8 8 9 9
1.1. Numărul alegătorilor potrivit copiilor de pe listele electorale permanente	4 2 6 6 7 7
1.2. Numărul alegătorilor potrivit listelor electorale suplimentare	2 0 9 7
1.3. Numărul alegătorilor care au solicitat să voteze cu ajutorul urnei speciale	1 2 5
2. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne – Total	1 1 0 3 5 0
2.1. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne, înscriși în copiile de pe listele electorale permanente	1 0 8 1 2 8
2.2. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne, înscriși în listele electorale suplimentare	2 0 9 7
2.3. Numărul alegătorilor care au votat cu ajutorul urnei speciale	1 2 5
3. Gradul de participare la vot – (%) pct. 3 = (pct. 2 : pct. 1) x 100	2 5 , 7 3
4. Numărul voturilor valabil exprimate – Total	1 0 4 2 4 2
5. Numărul voturilor nule – Total	5 8 4 3
6. Numărul voturilor albe – Total	2 6 2
7. Numărul mandatelor atribuite - Total	3
7.1. Numărul mandatelor atribuite partidelor politice, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice, alianțelor electorale, candidaților independenți	3

* Conform art. 49 alin. (2¹) și (2²) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, adaptate alegerilor parlamentare parțiale.

8. Lista candidaților care au primit mandat de senator, grupați pe circumscripții electorale și colegii uninominale

Nr. crt.	Circumscripția electorală	Număr colegiu uninominal	Numele și prenumele candidatului ales	Denumirea partidelor politice, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice, alianțelor electorale sau mențiunea „Candidat independent”	Denumirea partidelor politice, în cazul alianțelor politice, alianțelor electorale	Număr de voturi valabil exprimate
A	B	C	D	E	F	G
1	20	2	Costoiu Mihnea-Cosmin	Alianța electorală PSD—UNPR—PC	Partidul Social Democrat	26223
2	42	7	Mihai Alfred-Laurențiu-Antonio	Alianța electorală PSD—UNPR—PC	Partidul Conservator	8663
3	42	8	Năstase Ilie	Alianța electorală PSD—UNPR—PC	Partidul Conservator	18346

Președintele Biroului Electoral Central,
Ana Maria Pătru

Membrii Biroului Electoral Central,
Marian Muhuleț
Dan Vlaicu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

